Ч. 278. Середа 2 січня 1907 (20 грудня 1906) Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвих соймів. — Парляментарні справи. — Побільшенє француской артилериї. — Події в Росиї. — Протест Ватикану. — Македоньскі шайки. — Здоровлє перского шаха.

В ческім соймі вела ся вчера дальша дискусия над буджетовою провізориєю. Німецкий посол Пешка жалував ся на упослідженє Німців в краєвій адміністрациї. Виборча реформа грозить середному станови в містах і по селах заливом зі сторони робітничих верств. По переведеню виборчої реформи ціле населенє без ріжниці народности і верств повинно злучити ся до спільної праці, до котрої бесідник все готовий. По промовах кількох послів ческих принято в голосованю буджетову провізорию і сойм закрито.

Як з Відня доносять, на дневнім порядку найблизшого засіданя палати послів, яке відбуде ся в середу дня 9 січня о годині 3 по полудни, стоять слідуючі справи: 1) Справозданє промислової комісиї о правительственнім предложеню в справі проєкту закона для спиненя пияньства, 2) справозданє наукової комісиї о ухвалі палати панів в справі інжинірского титулу.

Француский міністер війни, хотячи, аби француска артилерия не була слабша від німецкої, домагає ся кредиту на утворенє сто нових батерий для полевої артилериї. Буджетова комісия годить ся на те під услівєм, що міністер війни предложить також ощадности в инших відділах армії, аби загальний буджет міністерства війни не був більший як доси. Звідси пішли предложеня зниженя численности кінноти в часї мира і розвязанє четвертих баталіонів при полках піхоти. Також і трен має бути зреорґанізований в той спосіб, аби в часї мира складали єго лише нечисленні кадри, котрі будуть виповнені доперва в часї війни.

В Лодзї в наслідок великого фабричного льокавту, внаслідок котрого понад 20.000 робітників лишило ся без занятя, прийшло оногди до уличних кровавих борб, серед котрих чотирох робітників згинуло а десять єсть ранених. Поліция сконфіскувала у робітників дуже богато червоних прапорів. Між робітниками панує страшна нужда, та мимо того социялістичні союзи старають ся викликати в Лодзї ґенеральний робітничий страйк. Містом переходять скріплені войскові патрулї.

Вже вийшли з друку три перші томи споминів ґенерала Куропаткина. Четвертий том, в котрім містять ся сензацийні ревеляциї, здержано і імовірно поки-що він не покаже ся. — Инші телеграми доносять, що також три перші томи здержано і заборонено. Куропаткин приїхав в тій справі до Петербурга.

„Morning Leader“ доносить з Риму, що представителї Прус, Іспанії, Австро-Угорщини, Росиї і Бельгії передали Ватиканови відповідь своїх правительств на звістний протест папи против надужить француского правительства в борбі з церквою. В тих відповідях обмежено ся лише на потвердженю, що одержано згадану ноту, а не подано ніяких дальших заміток, ані коментарів.

Із Серес, в Македонії наспіла телеґрама з донесенєм, щові второк вечером болгарска ватага напала на село Клепусна і заатакувала жителів села, котрі не хотіли перейти до ексархату. Убито начальника села, єго доньку і дволітну дитину, відтак двох грецких нотаблів, жінку одного з них і одну старшу жінку, а тіла убитих спалено. Серед ранених находять ся сьвященик і місцевий учитель. Ватага висадила у воздух доми 8 нотаблів і знищила весь добуток з минувшого року. Кілька родин єсть без стріхи. Також і з инших сторін доносять о нападах болгарских ватаг.

З Тегерану доносять, що стан здоровля шаха погіршив ся. У реґента явила ся депутация парляменту, до котрої реґент виголосив бесіду, висказуючи надію, що між правитель-

ПАННА.

(З німецкого — Роберта Гельвіґа).

По горячім дни серед жнив прийшов вечірний відпочинок. Всї уживали з вдоволенєм добре заслуженого спокою.

Она може найбільше.

Вийшла до альтанки в ліщині за дахом, аби там усїсти на лавочці.

То було улюблене єї місце відпочинку, може тому, що она звідси могла переглянути ціле подвірє, свій властивий круг ділання від пятьох літ. Саме нинї они скінчили ся, цілі пять літ!

Хто був би їй то віщував! Она, походяча з старошляхотскої родини — тепер ключниця! Так, нужда учить молитви. Молитви і праці. Що полишалось їй иншого, як по наглій смерти вітця, по загальнім маєткові банкротстві розглянути ся за хлїбом? Позаяк она від малої дитини любувала ся в господарстві, радо дала послух анонсови, в котрім якийсь вдовець глядав господині до веденя дому.

Там на горі, за тим отвертим вікном, в котрім легко колисала ся заслона від вітру, померла єму жінка, що була для него цілим щастєм. Не диво, що коли входила до того дому, приймив єї хлїбодавець з хмарним чолом. І ще щось приймило єї: налякана, полохлива громадка дітий.

Про те она перед тим не подумала і тому на смерть налякала ся та постановила покинути той дім як найскорше. Але безпомічний хробачок в колисцї, задля котрого єго мати мусїла покинути той сьвіт, так був нещастний і бідний, що їй дуже жаль єго зробило ся. Тому лишила ся поперед всего з милосердія.

Тяжкі часи перебувала она. Примхи сумуючого чоловіка, недуги дітий, неурожаї і страти.

Але спільна недоля зближує людий. Она честно поділяла всьо і вскорі мала ту радість, що відчувала в собі нїколи доси незазнане вдоволенє.

Від сонїшної погоди єї цілого єства грів ся цілий дім.

Слуги сьміяли ся і знов співали, а господар дому, хоч нарікав, то однако она уміла найти для него тілько слів потїхи, що він чим раз більше годив ся з своєю стратою і з лекшим серцем говорив про минуле. І дїти, одно по другім почали привязувати ся до чужої панни. Очивидно, що не прийшло то легко і без борби. З троїма меншими не мала ніякого труду, але був там ще 14-лїтний хлопець і 12-лїтна дївчина, в котрих серцях образ матери ще так живо сияв, що они в чужій господини бачили лиш влізливу єї заступницю. Але єї лагідність і терпеливість, єї миле поведенє з дїтьми і печаливість про них, а вкінци плеканє памяти небіжки вибороли їй вскорі побіду.

Розпочав ся для неї щасливий час. І она не писала про те до свояків і дальших кузинів. Але замість тїшити ся з того, вичеркнули они єї цілковито, яко особу, що так низько упала, з родинного спису.

Коли би горді на своє шляхотство своякі були знали, як мало она робила собі з того! Аж від тепер стала для неї родина хлїбодавця виключно і єї родиною.

І яка горда і щаслива була она!

Задумана поглядала на дім, в котрім провела пять найбогатших в досьвід літ свого житя.

Нараз зашелестїло за нею в корчах і в одній хвили окружили єї чотири сьміючі ся і веселі дївчата. Утїха, що они несподїваючу ся нїчого панну так нагле заскочили, була велика і не мала кінця.

Панна вправдї удала, немов би налякала ся, але той жарт повтаряв ся майже кождого дня, так що она все була приготовлена на напад. До того належали ся дїтям єї вільні вечерні години. Так було заведено від початку і дїти держали ся уперто того звичаю.

— Прошу поглянути — відозвала ся одна із старших дївчат. — Я найшла дзвінки, чи то не рідкість тепер, в початком вересня?

Панна взяла хороший цьвіт з рук дитини.

— Справдї! — відповіла. — О тій порі той цьвіт то рідкість.

— Правда? А чому то так? — спитала друга.

— Чи я знаю?

І панна задумала ся, глядячи на цьвіт.

Хто знає ті всї тайні сили природи? Тілько благословенїв довкола: всюди прозябає і росте, навіть на скошених луках і стернишах.

— Знаєте дїтоньки — ви видаєте ся менї так як ті цьвітки. Моє житє було без сонця

ством а народом буде панувати згода. — Шах і наслідник престола підписали конституцію, забезпечуючу між иншими фінансову контролю і утворене сенату, який в части буде складати ся з вибраних членів. Крім того наслідник престола з'обовязав ся письменно, що теперішного парляменту не розвяже бодай ще через два роки.

Новинки.

Львів, дня 1-го січня 1907

— Іменованя. Міністерство торговлї надало офиціялам почтовим: Вол. Волод. Дзвіньскому, Йос. Ціннерови і Юл. Гамерскому посади контрольорів почтових у Львові, а старшому офиціялови почтовому Кар. Мат. Міллїв посаду контрольора почтового в Ярославі.

— Справи особисті. Є. Е. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий вернув до Львова. — Шеф секциї в Міністерстві рільництва п. Вячеслав Залєский виїхав зі Львова до Відня, щоби обняти урядоване на своїм новім становищи.

— Поправчі іспити зрілости в зимовім реченци відбудуть ся у всїх школах середних дня 5 лютого 1907. Кандидати, котрі одержали з краєвої Ради шкільної призволене приступити до того іспиту, мають зголосити ся в дирекциї дотичного заведеня бодай на тиждень перед наведеним реченцем.

— З львівскої архиепархії. Петро Рудакевич одержав канонічну інституцию на парохію Закомарє. — Установлені: завідателем Роман Березиньский в Мужилові, а сотрудниками: Лев Абрисовский в Глиняних місті, Волод. Семків в Шилах, Григ. Редчук в Дубківцях і Ом. Кравич в Нараєві. — На конкурс з реченцем до 30 січня виставлені парохії: Мужилів, Сморже, Дунаїв, Маркопіль і Плетеничі. — Іспит на виділових катихитів зложили: Вол. Гургула, Вас. Гургула, Ол. Яримович і Мир. Данилович. — Крилошаньскі відзнаки одержали: Іван Бакович, парох в Лисеничах і Лев Сембратович, архикатедральний сотрудник.

— З причини заметелий снїгових здержано вновні рух поїздів можливо аж на 48 годин на лїніях: Львів-Рава руска Белзець; Львів-Яворів; Борки вел.-Грималів; Тернопіль-Збоорів; Лупків-Тісна; Переворск-Бахор;—дальше на шляху Коломия Стефанівка льокальної зелїзниції Делятин-Коломия-Стефанівка від дня 31 грудня 1906 аж до відкликаня. Крім того обмежено рух поїздів особових в той спосіб, що на шляху Ряшів-Львів не будуть їздити поїзди льокальні чч. 21 і 22, а на шляху Львів-Підволочиска поїзди чч. 15 і 20; дальше здержано рух товаровий і приймане посилок на лїніях львівского округа можливо на 48 годин з виїмкою стаций положених на шляху Підволочиска-Львів-Ряшів, котрі будуть і дальше приймати живий товар та артикули підпадаючі зіпсуттю.

— Кіт загриз дитину. Про страшну подію доносять із Старого Самбора: В Сушици великій, кіт, належачий до селянки Мариї Митчакової, загриз оногди на смерть дитинку зарібниці Фруськової. Дитинці було ледви три днї.

— Огнї. У Вигоді коло Заставя, равского повіта, згоріла коршма зі всею знадобою і з цілим сегорічним добутком. Шкода виносить около 40.000 корон. — В Лєжахові, повіта ярославского згоріли дві загороди селяньскі. — Про огонь в Бориславі, про котрий ми вже доносили, наспіли тепер точнїйші вісти: В ночи з 27 на 28 грудня запалили ся гази в закопі синдикату. Огонь обняв в однії хвили цілий закіп разом з вежею, а вертник, котрий сидів при роботї у вежи, не міг анї кроком рушити ся і згорів на місци. Був то чоловік молодий, іменем Серафин, женатий, батько кількоро дїтий. Крім того попекло ся ще й двох помічників і нема надії, щоби удало ся удержати їх при житю.

— Убийство. В суботу в ночи вертав різницкий челядник Брік саньми до дому і задержав ся коло одного з шинків у Винниках, щоби загріти ся, а конї лишив перед корчмою. Коли за хвилю вернув, побачив, що коний нема. Зачав отже допитувати ся стоячих недалеко на улици хлопців, що стало ся з кіньми, а они сказали єму, що їх забрав якийсь Охман і санкує ся по Винниках. Брік побіг за ним, а дігнавши его, крикнув до него: На що ти мордуєш менї конї?! У відповіди на то пхнув Охман Бріка ножем в груди так сильно, що ніж аж вбив ся в само серце, а Брік в однїй хвили повалив ся неживий на землю. Того було ще Охманови за мало; він кинув ся на неживого і ще одинайцять разів поколов его ножем. По тім убийстві пішов спокійно до дому, де небавком арештували его жандарми і відставили до суду у Винниках. Убийник називає ся Франц Охман і єсть зарібником.

— Зухвалий рабунок. У Львові зачинають вже дїяти ся річи, яких би навіть в кругах львівскої поліциї не припускали. Вчера в само полуднє доконано в будинку Банку союзного при ул. Третого Мая ч. 7 нападу в цїли рабунку, котрий своєю зухвалостию пригадав недавний напад при ул. Личаківскій на студента прав п. Вереша, котрому зрабовано квоту 3000 корон. Факт представляє ся як слїдує: Возьний згаданого банку Григорий Тузяк, чоловік молодий і сильний, ніс з австро-угорского банку в торбі 55.000 корон готівкою і 150.000 корон векслями. В хвили коли увійшов до банку і входив на сходи, напав на него якийсь молодий, порядно одягнений чоловік і вдарив зелїзним боксером в бороду та звалив на землю. Напастник хотів очевидно вдарити его у висок та приголомшити, але Тузяк в тій хвили відвернув ся і не стративши притомности, почав кликати на поміч. На то надбіг другий возьний, Боярский і обом удало ся зловити напастника і віддати в руки поліциї.

Приведений на поліцию почав напастник удавати божевільного, але мимо того подав своє назвище і адресу помешканя. Поліция переконала ся, що він дїйстно називає ся Йосиф Новаковский, і мешкає при ул. Бема ч. 6. Новаковский має 21 лїт і вислужив у войску яко охотник. До недавна мешкав він у свого батька при тій самій улици а тепер винаймив собі помешкане у чужих людий. Батько его єсть від 15 лїт візником при кіннім трамваю а працюючи честним способом, допомагав синови як міг а навіть ще тепер давав єму із своєї скупої платнї 30 корон місячно, а жінку свою і дві доньки вислав на село, де они господарять на ґрунтї. Новаковский не хотів учити ся анї працювати; вислуживши у войску при артилериї в Перемишли, вступив був на практику до копальні нафти в Бориславі, але що був нероба, покинув ту службу і волочив ся по Львові.

Дальше слїдство показало, що Новаковский жив у великій дружбі з сином шинкаря при ул. Городецкій, Йоахимом Шварцером, таким самим непотрібом як і він. Оба волочили ся по місті, посилали переписені листки з образками, а коли Шварцер заявив охоту вступити до войска, сфабрикував Новаковский для него сьвідоцтво матури з самбірскої семинариї учительскої. Шварцер вмовив в свого батька, що здав іспит яко екстерніст і на тій основі вимантив від батька кількасот корон, котрими поділив ся з Новаковским. Арештований Шварцер признав ся до сего обманьства, але до участи в рабунку не признає ся. У Новаковского знайдено також декрет на практиканта при урядї мір і ваг, але здає ся, що то також підроблений декрет, котрим він хотів затуманити свого бідного батька і показати, що ніби то він має якесь становище.

Новаковский удає все ще божевільного. Вчера приведено его до австро-угорского Банку, але ніхто з урядників не міг пізнати его і сказати, чи не крутив ся він тодї в Банку, коли там урядник з Банку союзного відбирав гроші і передавав возьному. Єсть здогад, що то може Шварцер підглянув і дав Новаковскому знати. Шварцер має лїт 19, а поліция переконала ся, що він був вчера рано в помешканю Новаковского і разом з ним о 11 год. вийшов до міста. Небавком по доконанім нападі явив ся він в помешканю Новаковского і сказав его господини, що Новаковский „зварйовав" і побив возьного з банку. Дальше переконала ся поліция, що Новаковский дїставав часто від когось з Борислава гроші. Перед трома днями дїстав був 100 К, а вчера знайдено при нім лиш 4 К 74 с. Єсть підозріне, що то був Новаковский тим, котрий обрабував недавно тому Вереша. Слїдство в обох напрямах веде ся енерґічно дальше.

— Вісти з Бразилиї. Пише о. Клим Бжуховский ЧСВВ. з Курітиби до радника Т. Ревакови́ча у Львові, що коли о. Нікон Роздольский помер в Ріо Кляро в листопадї 1906, то жаден руский сьвященик о тім не знав і через то не міг взяти участи в похоронї. Велика шкода о. Нікона Роздольского, бо покійний занимав ся щиро працею над Русинами. Заложив братство серця Ісуса і братство Апостольства Молитви, побудував дві церкви, заложив хор музикальний, заложив при братстві Апо-

---

і без цьвітів, коли отець помер і я мусїла покидати рідні сторони. І милосердний Господь дав менї вас, аби вас плекала і виховувала як моїх любих вїщунів весни.

А відтак пригадавши собі на той день, тронута розкрила руки і дїти кинули ся їй на груди.

— Чи ви мої цьвітки?

— Ваші — ваші! — крикнули дїти одноголосно, пригортаючи ся до єї люблячого серця.

То був красний образ вечірний і мужчина, що вертав стежкою з поля до дому, здержав свої кроки, аби надивити ся і послухати.

З него била сила і гордість, а однако на той вид его черти злагіднїли і немов помякли. Не міг довше здержати ся і поступив з поза корчів наперед.

— Добрий вечер! — відзвав ся голосно серед глубокої тишини.

Панна стрепенула ся; кров ударила їй!

— Ви підслухували, пане Миллер? — спитала, стараючи ся укрити заклопотанє.

— Я не міг инакше, даруйте менї! — відповів, подаючи їй руку. — Але пустіть вже раз панну, дїти! Ви єї мучите!

— Нї, ми єї не мучили тату! — крикнуло одно з дїтий.

— Миж єї цьвітки!

— Ми лиш любимо єї.

І знов мали повторити ся пестощі. Але отець зробив всьому тому конець, велївши дїтям іти. Тут не було ради, бо Миллер був дуже строгий.

То знали его дїти.

Кілька хвиль пізнїйше, а панна і господар лишили ся самі. Господар заткнув глубоко палицю в землю.

— Справдї — скрикнув відтак — дитина правду каже. Що ми вам завдячуємо, не дасть ся висловити!

Она спокійно заперечила.

— Чи вже послїдний віз в стодолї? — спитала виминаючо.

— Так, послїдний. І благодать сего року, стодоли майже не можуть змістити збіжа. Ще кілька таких лїт і я позбуду ся всїх клопотів.

Єго погляд упав на вікно, за котрим колись померла его жінка.

— Колиб она була того дожила! — зітхнув.

Мовчки глядїли обоє, як поволи сьвітло заходячого сонця гасло.

— Але я не повинен жалувати ся — говорив дальше. — Тисячам людий ще гірше веде ся. Що минуло, не верне ся. Чи знаєте, що саме нинї...

— Я мала би забути! — перебила єму скоро. — Для мене був той день переломом в моїм житю. І ви лиш не гадайте, що я зробила вам більше доброго як ви менї.

Він з вдячностию вхопив єї руку.

— Вас немов Господь післав нам.

— Скажіть менї — відозвав ся по хвили, вдивлюючись в неї — чи вам справдї добре у нас, чи лише так кажете?

Она спокійно видержала его погляд, відтак відповіла рішучо:

— Я не лише так говорю, але й так чую. Обовязки, які я обіймила у вас, стали для мене такі милі, що я навіть не відчуваю, що то обовязки.

(Конець буде).

стольства Молитви бібліотеку з книжок руских вартости коло 1000 К. Ріо Кляро є найбільша кольонія руска по рускій кольонії в Прудентополіс, бо має 8000 душ. По смерти о. Нікона Роздольского баламутить дуже знаний Стефан Петрицкий через свою пружину Івана Занька Русинів в Ріо Кляро. Той Стефан Петрицкий то правдива кара Божа — кілько він тут зла наробив — кілько людий попсув — годі виповісти. Пяту кольонію Ріо Кляро цїлком знищив. А висланник его Іван Занько голосить всюда по Ріо Кляро, що тілько православні сьвященики з північної Америки то правдиві отці духовні, бо они бороду носять, як Ісус Христос. І много недосьвідних людий позискуе для своєї ложної науки. Говорять, що Іван Занько писав вже до північної Америки, щоби спровадити „батюшку". Ще того не стало у нас. Досьвідчає нас Бог. Тепер треба би ще доконче нових сил до праці. Я надїяв ся, що тепер піде праця наперед, бо нових двох сьвящеників о. Сімків і о. Титла ЧСВВ. прибуде, а тут ненадійно оден руский сьвященик вмирає. Не знаю, що буде з кольонією в Ріо Кляро. Епископ курітибский домагає ся дуже, щоби ми (Василияни) обняли ту кольонію. А тут сил нових дасть Бог. Може би яка поміч прийшла з Галичини. — Сего року була у нас в Парані саранча і то такими хмарами летїла, що сонця не видно було. Страти величезні. На многих кольоніях всьо знищене, особливо близше Куритиби, прим. в кольонії Іпіранґа.

— **Катастрофа на зелїзници.** На стациї Оттерсберґ, на шляху Гамбурґ-Брема стало ся дня 30 грудня в ночи около пів до 2 години велике нещасте. Поспішний поїзд, що їхав з Гамбурґа до Кольонії, наїхав з цїлою силою з боку на поспішний поїзд товаровий. Стало ся внаслїдок того, що на дворі була густа мрака і машиніст не видів в'їздових сиґналів. Обі сильні льокомотиви розірвало зовсїм а 10 ваґонів, в котрих були корови, розбили ся на дрібні кусні. З убитих зьвірят, мас снїгу і розбитих возів зробила ся була одна величезна гора, до котрої годі було приступити з обави, щоби не завалила ся кождої хвилї. Та й людскі трупи лежали місцями. Зі служби зелїзничої чотири згинули на місци, пять було тяжко а шість лекше покалїчених. Матерiяльна шкода єсть дуже велика. (Гл. Телеґрами).

До убираня ялинки!

Телеґрами.

Відень 1 сїчня. „Wien. Ztg." оголошує розпорядженє мінїстерства зелїзниць в справі орґанїзациї служби для удержавненя лїнії Північної зелїзниці.

Відень 1 сїчня. Вчера оголошено комунїкат доносячий, що мінїстерство зелїзниць приступило до акциї в цїли заряджена бракови вугля, який настав внаслїдок браку льокомотив і ваґонів на Північній зелїзници.

Відень 1 сїчня. „Polit. Corr." заперечує, мов би папский нунций у Відни, Бельмонте інтервенїював в справі конфлїкту межи Куриєю папскою а француским правительством.

Прага 1 сїчня. По ухваленю провізориї буджетової сойм ческий відрочено.

Гамбурґ 1 сїчня. „Hamb. Nachr." доносять, що катастрофа на зелїзници коло Оттендорф мала шкідливий вплив на хід інтересів в промислї, особливо же будівельнім. В поїзді тім були цїнні папери на суму 15 до 20 мілїонів марок, висланї гамбурґскими банками в цїли управильненя ультіма в Льондонї, Бруксели, Антверпії і на инших біржах.

Берлин 1 сїчня. Великий адмірал Кестер перенесений на власну просьбу в стан нечинний.

Мадрит 1 сїчня. Liberal доносить з Танґера, що Райсуля єсть знеохочений і замкнув ся в однім з мечетів в глубині краю. Більшість его приклонників піддала ся султанови.

Мадрид 1 сїчня. Касиєр касина войскового втік здефравдувавши 280.000 пезетів (корон).

Софія 1 сїчня. Правительство внесло в собранию предложенє в справі признаня дальших 12.000 левів (франків) на запомоги для жертв пожежі в Анхіяльос.

Теґеран 1 сїчня. Стан здоровля шаха був минувшої ночи дуже злий.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).